

(המשך מעמוד 31)
 היהודיים ללחץ עליו להגיש תלונה נגד לאוויין באסם. שניה אחד הסטודנטים שהשתתפו בוויכוח, כאשר את איומים וסחיתיהם, הסטודנטים היהודיים, לעומת זאת, טוענים שלא היתה פנייה כזו אל אחד כלל. אחד מצמד מהסט לתת תשובה לכאן ולכאן. מה שקרה הוא שהוגשה תלונה נגד לאוויין על ידי אסיהבית, בשמו של אחד. התלונה הובאה לפני ועדת המשמעת של האוניברסיטה, וכאשר הוזמן אחד להעיד על המיקרה, אמר: "זה לא המור כל-כך, כפי שהציגו זאת." התלונה בוטלה. בשלב זה הוגשה עצומה להנהלת האוניברסיטה על ידי ועד הסטודנטים הערביים נגד שרה, אסיהבית. את שרה עצמה אי אפשר היה לדובב בקשר עם הפרשה. היא אמרה רק: "יש לי מספיק בעיות כאן. יש לי שני ילדים בטנים ובעל פצוע. עיניו אותי מהערבים!" גם את שם-מישפחה סירבה שרה לומר, ומאחר שכל הסטודנטים מכנים אותה "אסיהבית", או בשמה הפרטי, נותרה שרה בלבד. אחרי שבוטלה התלונה נגד לאוויין באסם, הוזמנה המישרה למעונות. אחד קולי עצמו לא הגיש תלונה מעולם.

מה בין קוזלי

לשמירה?

המישרה החלה בחקירתה יום אחרי שנתקבלה הודעה בביתו של סופר מעריב בחיפה, ראובן בן-צבי, בדבר הטמנת פצצה במעונות-הסטודנטים בקמפוס החיפאי. ההודעה שנמסרה היתה עלומת-שם. המישרה הגיעה במהירות, והחלה סורקת את חדרי הסטודנטים. סטודנטים ערביים אחדים סירבו לאפשר למישרה להיכנס לתדריתם. למחרת המיקרה החלה המישרה חוקרת בעניין אחד קוזלי. במהלך החקירה נעצרו סטודנטים אחדים לצורך חקירה. עתה החליטה הנהלת-האוניברסיטה על "כופר השמירה".
 "אנחנו מקבלים את כופר-השמירה. זה הגון וזה צודק לגבי אלה שאינם רוצים לשמור מטעמים מצפוניים," אומר עלי הנדאווי, "אלם מה לזה ולפרשת קוזלי והאיומים עליו?" גירסתם של הסטודנטים היהודים היא: "להד"ם".
 "לסטודנטים הערביים נדמה שרוצים ל"סדר אותם", אומרת בת-שבע, סטודנטית להיסטוריה כללית, המקורבת אל האנשים המעורבים בפרשה. "לארליה לא היו מעולם עניינים עם הסטודנט שסולק מן המעונות בקשר עם פרשת אחד. איימו עליו, ואני לא יודעת מי קרא למישרה".
 אחד הסטודנטים שנלקח לחקירה היה עזאם פואד, הוא מספר: "נחקרתי על ויכוחים פוליטיים בין הסטודנטים הערביים והיהודים, ועל כל מיני נושאים אחרים. לא הזכירו לי כימעת את עניין קוזלי. למרות שנעצרתי בגלל אשמת איומים עליו".

במעונות מתגוררים 200 סטודנטיים יהודיים ו-100 ערביים, ותדיר רות-השמירה היא אחת לשנה, זו גם הסיבה לדיברי פרום גבריאל ורבורג, רקטור האוניברסיטה, שהאוניברסיטה מצידה, נעדרת להצעה לפטר משמירה תמורת תשלום. "יש מצב מיוחד בכל הקשור בערביי ישראל, ואם רוצים אנו לחיות וללמוד ב"צוותא, יש לחפש ויתורים הדדיים", אמר גורמים אחרים, כמו ועדת-ההינון של הכנסת וראש-עיריית חיפה, ירוחם צייל, תמכו בסטודנטים היהודיים, שהתנגדו ל"הסדר כופר-השמירה".

ועד הסטודנטים הערבים פירסם ללא-הרף הודעות שמטרתן להסביר את פרשת השמירה. לדבריו, כל מה שקרה בעניין המעצרים לא אירע אלא על רקע של יכוח פוליטי חריף, ולא בעניין שמירה, ובדואי שלא כאימירציה. אולם הכל היו מבולי בלים, והיו בטוחים כי עניין המעצרים קשור בעניין השמירה.
 "השילטונות", אומר עסאם מחול, "מנציחים לים פרובוקציה זו כדי להכות את תנועת הסטודנטים הערביים והפעילים בה. על-ידי כך רוצים להשליט אווירה של פחד, ולהעסיק את הסטודנטים הערביים בבעיות מיישנות. אבל הם לא יצליחו לחבל ביחסים הטובים בין הסטודנטים היהודים והערביים".
 בינתיים, מבין 200 סטודנטים יהודיים, נרשמו לתשלום, "כופר-שמירה" רק שניים. גם מבין כ-20 סטודנטים דרוזיים במעונות, נרשמו רק שניים. ומבין כ-80 סטודנטים ערביים נרשמו רק 18. המישרה ממשיכה לחקור ביחס לאיומים על הסטודנט הבדואי, מבלי שאיש יידע מי ביקש אותה לכך.

עוניה של מירי — תנועות שעליהן לא שוחחה השבוע עם כתב העולם הזה.

היא היתה

כששקלנו!"

החומר החשוב ביותר נגד כושי טמון בהקלטת שיחתו עם "אודי הנהללי", שי הוא בלי ספק, אודי דיין. בשיחה זו, שבמהלכה לכה ניסה כושי לשכנע את אודי להצטרף אליו ואל עסקיו בפראנקפורט מופיעים שני קטעים חשובים:

אודי: יופי יש משהו מתאים בשבילי?
כושי: כן, יש משהו, אבל חשמע רגע.
אודי: בלי בעיות?
כושי: זה לא משהו כזה שעשינו יחד בישראל. אתה מבין?
אודי: אני מבין. מירי כבר רמזה משהו, אתה מבין?
כושי: לא, אה, כן.
אודי: היא רמזה כל מיני רמזים. אני כבר הבנתי מה שאתה עושה.
 כעבור כמה דקות מופיעה מירי בשיחה שוב:

אודי: שמע, מירי אני לא מבטוט ממנה.
כושי: מי? מירי? כן, אה, עזוב, לא כל-כך נורא. היא היתה פה, אתה יודע?
אודי: כן, היא לא צריכה לדעת יותר מדי אתה יודע?

כושי: לא, לא, לא, היא רק ראתה, לגמרי במיקרה. היא היתה בחדר כששקלנו. המילה, "שקלנו" אופיינית למיסחר בהיי רואין. משני קטעים אלה ביקשה התביעה הגרמנית ללמוד שמירי מסרה לאודי על פעולותיו של כושי, הנראות חשודות ביותר בקטע זה, ושאודי שמע ממירי כי כושי וחבריו בפראנקפורט עוסקים במיסחר ב"הרואין".

משום כך היה חשוב לתביעה הגרמנית לסגור את המעגל, על-ידי השמעת הקלטת המוכיחה כי אכן קיימת מירי, שהיא חברה קרובה של כושי.

מירי עצמה יוצאת נקייה בהקלטות אלה. אין בהן כל סימן לכך שהיא עצמה השתתפה בפעולה בלתי-חוקית כלשהי. להיפך, כאשר הציע לה כושי לשלוח לה מארקים כדי שתבוא אליו לגרמניה, והוסיף שהיא יכולה להחליפם בשוק השחור, סירבה מירי — בשיחה המוקלטת — בכל תוקף להודקק לשוק השחור.

אולם ההקלטות מטילות ספק בטענתה של מירי כאילו לא ביקרה אצל כושי בגרמניה, שעה ששהתה באיטליה. לפי ההקלטות, מתקבל הרושם שברוך עברה אצל כושי, וכי שם ראתה את הדברים שעליהם סיפרה לאודי הנהללי, שהתלונן על כך באוזני כושי.

אולם מירי מסרבת עתה לומר אף מילה העלולה להפלייל בצורה כלשהי את כושי — כשם שכושי עשה הכל, באולם בית-המישפט, כדי להגן עליה ועל אודי.

"בעיני, כושי

טהור ויפה!"

השיחה הטלפונית האחרונה בין מירי לבין כושי התקיימה ב-18 במארס 1975, בשעה 13.00. באמצע השיחה שמעה מירי את כושי אומר: "רק רגע, מי אתם? מה אתם רוצים?" היא שמעה רעשים כאילו מיהו מתפרץ לדירה. עדימהרה נותקה השיחה.

כעבור ימים אחדים נודע לה כי כושי נאסר, כחשוד בהשתייכות לחבורת "ישראלים שבראשה עמד יוסף עמיאל, ושעסקה בסחר ענק בהרואין בפראנקפורט".
 אומרת מירי: "אני מאמינה בכושי. בעיני הוא נשאר כל הזמן טהור ויפה. לכן, כואב לי לדבר בנושא זה."

"כל העניין הזה הוא סיוט אחד גדול. אני עומדת עם כושי בקישורי-מיכתבים. מובן שהמיכתבים עוברים, קודם הישלחם. את ביקורת בית-הכלא שבו נמצא כושי, "בתחילה היה מצב-רוחו איתן. הוא גם התחיל לצייר בבית-הכלא. הוא שלח לי את ציור הדוקן, שצייר מהזיכרון. לאחר רונה, המצב נעשה יותר קשה. אני מקווה שהוא יחוקק מעמד. איש מבין חבריו בארץ לא שכת אותו."

"לפני שכתבתי את פשוט לא מאמינה, שכל זה אירע באמת במציאות. נדמה לי שאני שרוייה במין חלום-ביעיותם לא-מציאות. שייעלם כאשר אני אקין!"

נושי ריאון בארץ, לפני נסיעתו הגורליה לגרמניה

המוקלטות, אפילו רמז על עיסוקו האמיתי בגרמניה, או להציע לה, כשם שהציע לידידה אחרת, ירושלמית בשם עופרה, שתוכל להרוויח כסף אם תכריח "חומר" מהארץ לגרמניה.

"מירי לא

שייכת!"

השמעת סליל הקלטה זה נראתה לכושי כמכה מתחת-הלחורה. עד אז, בכל משך מהלך המישפט, גם כשהושמעו הקלטות קשות שהביכו את סניגורו, בידועו עד כמה אותן הקלטות חמורות לגבי מרשו, ישב כושי על פססל הנאשמים בלא-נוע אף שריר אחד בפניו לא זע. אך כאשר הושמע סליל-ההקלטה של השיחה עם מירי, כשל כושי והתמוטט. עוד באותו לילה ניסה להתאבד.
 אולם פעולת התביעה הגרמנית הייתה הגיונית בהחלט. היה בה היגיון מישפטי מובהק — והיגיון זה נוגע לתנור שוטרים גרמניים זינקו לעברו, והחזירוהו למקומו בכוח. כושי החוויר כסיד כאשר נשמע קולו מעל סלילי-ההקלטה, באומרו: